

РЕШЕНИЕ

№ 18985

гр. София, 17.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2968** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК .

Образувано е по жалба на В. Г. Г., чрез адв. Н. срещу Заповед №3286з-208/19.01.2026г. на Директора на ГД“Национална полиция“ - МВР, с която му е отказано снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.1 от ЗМВР.

В жалбата се излагат доводи за отмяна на заповедта като незаконосъобразна и необоснована, постановена в противоречие с материалния и процесуалния закон. От фактическа страна сочи, че полицейската регистрация, чието заличаване се иска е извършена преди повече от 16 години, като за този период не е налице извършено престъпление, очевидно наложените две наказания са изпълнили поправителния си ефект и личността на жалбоподателя е престанала да бъде обществено опасна. От 2014г. до настоящият момент почти без прекъсване жалбоподателят работи, през 2022г. завършва висше образование степен бакалавър, а през 2024г. завършва магистърска степен. в обществото е познат като отговорен, спокоен, уравновесен човек, известен с добро име сред колеги, познати, съседи и приятели. Всички тези обстоятелства показват, че процесът на поправяне вече е настъпил и целите на наказанието са постигнати. поради това съществуването на полицейска регистрация представлява ненужно и неоснователно засягане на неговите права. Полицейската регистрация и проверките, които извършват служителите на МВР му създават ненужен дискомфорт и притеснения, особено с оглед на позициите, които заема в обществото и служебно в работата. Заповедта жалбоподателят счита за немотивирана, като изложените от административния орган мотиви са свързани с необходимостта от първоначалната регистрация, но не и с необходимостта от нейното продължаващо съществуване.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. Н. поддържа жалбата. Претендира присъждане на

разноски.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“ - МВР не изпраща процесуален представител.

Административен съд София – град, приема за установено следното от фактическа страна:

В Главна дирекция “Национална полиция“ на 09.09.2025г. е постъпило искане от В. Г. Г., ЕГН [ЕГН] за снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.1 от ЗМВР.

След извършени проверки в СДВР и в ГДНП е установено, че искателят има извършена единствена полицейска регистрация под рег. № 23223/26.11.2009г. по описа на 05 РУ – СДВР, за престъпление по чл. 354а от НК, по досъдебно производство № 3060/2009г. по описа на 05 РУ - СДВР. По повод предходно заявление от В. Г. Г. от 10.09.2021г. и на основание мотивирано предложение на директора на СДВР е била издадена заповед рег. № 3286з-4605/22.12.2021г. за отказ за снемане на полицейската регистрация, поради наличие на протоколно определение от 10.02.2010г. постановено по НОХД № 453/2010г. по описа на СГС, с което В. Г. Г. се е признал за виновен за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, алт. 2 и алт. 3 от НК и на основание чл. 55. ал. 1. т. 1 от НК съдът му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години, което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от четири години. Заповедта за отказ не е оспорена и е влязла в сила.

С оспорената в настоящото производство заповед е направено повторно искане от В. Г. Г. за снемане на полицейската регистрация, при позоваване на чл. 2 от ЗМВР, вр. чл. 25 от Закона за защита на личните данни, вр. чл. 7, 8 от Европейската конвенция за правата на човека и Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22г. на Съда на ЕС.

Административният орган отново е съобразил, че с протоколно определение № 11 от 10.02.2010г. влязло в сила на 10.02.2016 г. СГС е одобрил постигнатото споразумение за решаване на НОХД № 453/2010г., по силата на което В. Г. Г. се признава за виновен в това, че на 25.11.2009г. около 12:30 ч. в [населено място], в парка „О.“, на централната алея на парка, в близост до „Детския кът“, без надлежно разрешително на публично място, държал с цел разпространение високорисково наркотично вещество коноп (марихуана) с нетно тегло и процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент тетрахидроканабинол на отделните обекти, както следва: Обект № 1 – 0,71 грама, 3,8 % на стойност 4,26 лева; Обект № 2 – 0,71 грама, 3,5 % на стойност 4,26 лева; Обект № 3 – 0,73 грама, 3,4 % на стойност 4,38 лева; Обект № 4 – 0,72 грама, 3,3 % на стойност 4,32 лева; Обект № 5 - 0.72 грама, 3,5 % на стойност 4,32 лева; Обект № 6 – 0,68 грама – 3,4 % на стойност 4,08 лева, като общото нетно тегло е 4.27 грама на обща стойност 25,62 лева и разпространил, като продал на друго лице за сумата от 10 лева високорисково наркотично вещество коноп (марихуана) с нетно тегло 0,78 грама и процентно съдържание на активния наркотично действащ компонент тетрахидроканабинол – 3,1% на стойност 4,68 лева, като общата стойност на всички високорискови наркотични вещества възлизат на 30,30 лева. На основание чл. 354а, ал. 2, изр. 3, алт. 2 и алт. 3, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от две години. На основание чл. 66, ал. 1 от НК съдът е отложил изпълнението на така наложеното наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири години. На основание чл. 59. ал. 1 от НК съдът е приспаднал от така наложеното наказание „лишаване от свобода“ времето, през което обвиняемият е бил задържан, считано от 25.11.2009г. до влизане в сила на определението за одобряване на споразумението.

Съгласно електронна справка за съдимост от 12.09.2025г. В. Г. Г. е реабилитиран по НОХД № 453/2010г. на основание чл. 86 от НК, към 23.06.2021г.

И. отказа административен орган е приел, че прекратяването на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска

регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, включително при реабилитация. Извършеното от В. Г. Г. общественоопасно деяние не представлява маловажен случай, според органа и се явява тежко престъпление по смисъла на чл. 93. т. 7 от НК. Прието е, че разпоредбата на чл. 354а от НК защитава важни обществени интереси, свързани със здравето на гражданите, а в конкретния случай, престъплението е с висока степен на обществена опасност, засягаща разпространението на рискови наркотични вещества на други лица. Допълнително е изложено, че В. Г. Г. е осъждан и по друго НОХД № 6975/2009г. по описа на Софийски районен съд за престъпление по чл. 354а, ал.3, пр. 2, т. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1. вр. ал. 3 от НК, като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, което е отложено по чл.66, ал.1 от НК за срок от три години, като за него също е реабилитиран на основание чл.86 от НК към 23.06.2021г.

Директорът на ГД „Национална полиция“ в мотивите си счита, че е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, включително при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл. 8. ал. 1 от ЗМВР. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Позовавайки се и на постъпилото мотивирано предложение за отказ за снемане на полицейската регистрация от директора на СДВР, на основание чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, чл. 21, ал. 1 от Наредбата и Заповед № 8121з-267/10.03.2015г. относно оправомощаване на длъжностни лица за издаване на заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация, също и Съображение 27 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета и Съображение 54, 61, 66, 67 и 68 от Решение на съда на ЕС (голям състав) от 30 януари 2024 г., по дело № С-118/22 г., Директорът на ГД „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейска регистрация № 23223/26.11.2009г. по описа на 05 РУ – СДВР, извършена на В. Г. Г..

Към жалбата до АССГ са приложени Характеристика от Д. А. П. – приятел на жалбоподателя, който го познава от 2024г. и го определя като отговорен, дисциплиниран, коректен и с висок морал човек; диплома за висше образование специалност „Технология и управление на транспорта“, степен „магистър“ от ВТУ „Т. К.“, диплома за висше образование специалност „Сигурност и безопасност в транспорта“, степен „бакалавър“ от същия университет; трудова книжка; удостоверение за раждане на сина на жалбоподателя от 19.08.2021г.; свидетелство за съдимост от 02.09.2025г., което е валидно до 02.03.2026г. и удостоверява, че лицето В. Г. Г. не е осъждано.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, а по същество е основателна. Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директор на Главна дирекция „Национална полиция“. Съгласно чл.68, ал.6 във вр. с чл.29, ал.1 ЗМВР полицейската регистрация се сема въз основа на писмена заповед на министъра на вътрешните работи като администратор на лични данни по ЗЗЛД или оправомощени от него длъжностни лица. Със представената Заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на Министъра на вътрешните работи, на основание чл.68, ал.6 във връзка с чл.29, ал.1 и чл.33, т.9 ЗМВР са оправомощени директорът и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация.

Полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за

целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. От съображение 34 следва извод, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила реабилитация по присъди, наложени по наказателни дела, във връзка с извършени престъпни посегателства на обществения ред в Република България. В случая няма спор, че на жалбоподателя е извършена полицейска регистрация на 26.11.2009г., съгласно чл.68, ал.1 от ЗМВР, заради образувано срещу него досъдебно производство №3060/2009г. по описа на 05 РУ - СДВР за престъпление по чл.354а от НК.

При съпоставка обаче между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. С решение от 30.01.2024г. по дело C-118/2022г., образувано по повод преюдициално запитване на ВАС на РБ, СЕС приема, че член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Директива (ЕС) 2016/680, съображение 26, посветено на законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват. Определя още, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. В съображение 34 изрично се сочи, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително

предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл.5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл.10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

В цитираното решение на СЕС, т.45, т.70 и т.71 се извежда, че чл.5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Подобно изискване обаче не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му. В конкретния случай, в хода на административното производство и пред съда, ответният орган е изложил аргументи, че съхранението на данни на жалбоподателя повече от 16 години след регистрацията, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи в съответствие с чл.4, параграф 1, букви в и д от Директивата в светлината на чл.52, параграф 1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора, дали съхранението на личните данни на лицето с полицейска регистрация в случаите, в които наказателното производство е приключило, все още е необходимо.

В мотивите на оспорената заповед е цитирано Решение от 30.01.2024г. по дело №С-118/22г. на Съда на ЕС, съгласно което настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индиция, че субекта на данни представлява по-малък риск. Няма обаче изложени относими данни, въз основа на които да е преценено, че рискът от извършване на ново престъпление от същото лице след повече от шестнадесет години не е намалял. Административният орган най-общо се е мотивирал, че специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация са му необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция за деяния, опасни за обществото, но по никакъв начин не е взел предвид, че извършеното от Г. деяние, представляващо престъпление от общ характер, за което му е направена полицейска регистрация е през 2009г. Освен това, органът следва при произнасянето си да съобрази приетото в т. 59 от решението по дело С-118/2021 СЕС, че „... понятието „умишлено престъпление от общ характер“ е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им.....“, а според т. 60 „..... всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни.“ Ето защо в някои случаи, с оглед на фактори като естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в предвидения за целта национален полицейски регистър. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU: С: 2017: 592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1,

буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива". Това тълкуване е доразвито в т. 61, където се приема, че „...че действително,...реабилитация на такова лице като настъпилата в главното производство, в резултат от която осъждането му е изтрито от регистъра за съдимост, сама по себе си не води до отпадане на необходимостта от съхранението на данните му в полицейския регистър, тъй като последното има цели, различни от тези на списъка на миналите му осъждания в регистъра за съдимост“. Когато обаче, както в настоящия случай, съгласно приложимите разпоредби на националното наказателно право, за да настъпи реабилитация, трябва през определен период след изтърпяването на наказанието да не е извършено ново умишлено престъпление от общ характер, тя може да е индиция, че субектът на данните представлява по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред и следователно е обстоятелство, което може да доведе до скъсяване на необходимия период за такова съхранение.

Административният орган, за да мотивира извода си, че лицето понастоящем представлява риск за обществените отношения и правовия ред в страната е изтъкнал още, че Л. има значителен брой административни нарушения по ЗДВП. Съдът обръща внимание, че извършването на административни нарушения от едно ФЛ, не е предмет на Директивата, нито са нарушенията по ЗДВП основания да се извършва полицейска регистрация по ЗМВР, съответно такива не могат и да служат като основания да се откаже снемане на полицейската регистрация. Правното основание за извършване от страна на полицейските органи на полицейска регистрация, така както е дефинирано с разпоредбата на чл. 68, ал. 1, изр. първо ЗМВР касае „лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер“, следователно преценката дали да продължи обработването на данните за конкретно лице за неопределен срок, не може да се основава на съображенията, цитирани по – горе. Само наличието на други предявени на лицето обвинения за извършени престъпления от общ характер може да служи като основание да бъде отказано заличаване на полицейска регистрация. Правилната преценка, дори при упражняване на признатата от нормата на чл. 169 АПК оперативна самостоятелност на административния орган изисква съобразяване и с относимите материалноправни разпоредби на специалния закон – ЗМВР. Отказът за снемане на полицейската регистрация при това положение се явява в противоречие не само с правото на ЕС, но и с целите на националния ЗМВР, независимо че съществува формално основанието по чл.68, ал.6 за отказ.

Следователно, ответникът, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал надлежно въпроса, относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени, с оглед спазване на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е постановил незаконосъобразен акт. Независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Предвид горното, обжалваният индивидуален административен акт следва да бъде отменен и на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. На жалбоподателя, на основание чл.143,

ал.1 от АПК се дължи присъждане на направените по делото разноски в размер на 505,11 евро /петстотин и пет евро и единадесет евроцента/.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Г. Г. Заповед №3286з-208/19.01.2026г. на Директора на ГД“Национална полиция“ - МВР, с която му е отказано снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.1 от ЗМВР.

ИЗПРАЩА административната преписка н директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона и правото на ЕС.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ – МВР да заплати на В. Г. Г. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 505,11 евро /петстотин и пет евро и единадесет евроцента/.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: